

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobců: a) N. H., nar. X.
 b) Y. H., nar. X.
 oba státní příslušnost Ukrajina
 bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019 č. j. OAM-959/ZA-ZA11-VL11-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 21. 10. 2019, č. j. OAM-959/ZA-ZA11-VL11-2018, kterým žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

II. Žalobní body

2. Žalobci namítali, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), neboť nezjistil skutkové okolnosti rozhodné pro rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci byli přesvědčeni, že svůj nárok na udělení mezinárodní ochrany, zejména doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu prokázali a odůvodnili. Žalovaný rovněž nezohlednil ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť v případě návratu na Ukrajinu hrozí žalobcům nebezpečí na životě a zdraví. Žalovaný nevyhodnotil všechna tvrzení žalobců, okolnosti a existenci vyhrožování, z tohoto důvodu porušil § 50 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považovali žalobci za nedostatečné, neboť musí být jednoznačně popsáno, které konkrétní podklady správní orgán hodnotil, proč a jakým způsobem je hodnotil a provedl jako důkaz. Dle žalobců žalovaný nepostupoval dle § 68 odst. 3 správního řádu, překročil též meze správního uvážení a porušil zákaz libovůle.
3. Žalobci v podané žalobě podrobně popsali, jaké důvody je vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Zmínili obchodní vztah manžela žalobkyně a) s panem E., s nímž manžel vedl obchodní společnost zaměřenou na zajištění a správu internetového spojení, instalace softwarů a hardware, jež v roce 2004 dosáhla vysokých zisků. Pan E., bývalý poslanec, manžela a jeho matku podvedl a převedl podvodným způsobem jejich podíly ve společnosti na jiné osoby. Žalobkyně a) se o těchto skutečnostech dozvěděla od manžela až v říjnu 2018. U dveří žalobkyně a) se dvakrát objevili neznámí lidé, domnívá se, že by mohlo jít o nájemní vrahy. Žalobkyně a) se s panem E. setkala dvakrát, manžel se vždy v jeho přítomnosti choval nervózně. Manžel žalobkyně a) odsuzoval pana E. za korupci a podvodné bezcharakterní jednání. Rodina byla v důsledku výhružek nucena změnit svůj obvyklý život. Strach se měl promítnout v jejich každodenním životě. Syna, tedy žalobce b), vozil manžel do školy autem, přestože se nacházela 400 m od jejich domova, žalobkyně a) zůstávala doma. Dle žalobkyně a) správní orgán k těmto skutečnostem nepřihlédl. Žalobkyně za zcela zásadní považovala výpověď manžela v jeho řízení o mezinárodní ochraně. Též zdůraznila, že syn zde chodí do školy a integroval se zde.
4. Žalobci rovněž namítali, že jim hrozí také vážná újma z důvodu přetrvávajících nepokojů ve vojensky nejvíc postižené oblasti Doněcka, kde je narušena infrastruktura a přetrvávají aktivní boje.
5. Žalobci nesouhlasili s názorem žalovaného, že podali žádost o mezinárodní ochranu pouze z důvodu legalizace svého pobytu. Žalobkyně a) s manželem pobývala v České republice 3 měsíce, vrátili se ale na Ukrajinu. Jelikož se situace ještě více zkomplikovala, rozhodli se požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) k tomu odkázala na příspěvky na Twitteru a zprávu z neznámého čísla ze dne 24. 11. 2019, která má potvrzovat, že je jejich život v ohrožení.
6. Žalobci proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby žalobci mezinárodní ochranu udělil.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil svůj nesouhlas s žalobními námitkami. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o výhrůžky ze strany poslance E., jedná se o jednání ze strany soukromé osoby, žalobci se neobrátili na policii ani na jinou instituci, přičemž na Ukrajině existuje možnost domoci se ochrany práv a svobod. V případě žalobců nelze konstatovat, že by jim příslušné orgány odmítly či nebyly schopny poskytnout pomoc, pokud by se na ně s takovou žádostí obrátili. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. Aby mohl být učiněn takový závěr, je nutné, aby jmenovaní využili všech prostředků, které jim právní řád jejich vlasti k ochraně práv a svobod poskytuje. K námitce žalobkyně a), že se obává vážné újmy, jelikož pochází z Doněcké oblasti, která je zasazena válečným konfliktem, správní orgán uvádí, že jmenovaní mají možnost usídlit se v části Ukrajiny, která je plně pod kontrolou vlády v Kyjevě a konfliktem nedotčena.

IV. Hodnocení soudem

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 11. 11. 2018 požádala žalobkyně a) o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilého syna, žalobce b). Jako důvod své žádosti uvedla, že jim na Ukrajině hrozí smrtí M. E., poslanec ukrajinské Státní rady. Na kameře u domu viděla 2x cizí lidi. Od manžela se dozvěděla pravdu až v říjnu 2018. Pan E. sebral manželovi kolem roku 2004 firmu. Žalobkyně nevěděla, kdo rodině vyhrožuje, manžel říkal, že právě pan E. Žalobkyně nevěděla, zda se manžel proti činnosti pana E. nějak bránil. Uvedla, že se policii nedá věřit, když člověk něco nahlásí, hned člověka pošlou k E., pak by byla hned zakopána. Žalobkyně a) se sama na policii nikdy neobrátila, nemělo by to cenu, žalobkyně ví, vše je zkorumpované, záleží, kdo víc zaplatí. Neobrátili se ani na ombudsmana, soud či prokuraturu. Žalobkyně nebyla schopna říci, jaké konkrétní problémy manžel od roku 2004 do současnosti měl, odkazovala jen na vyjádření manžela. Od manžela také ví, že jsou ohroženi. Žalobkyně předpokládá, že pan E. nemá zájem, aby o něm vyšla najevo pravda, E. jejich rodinu nenávidí. Přestěhování by jejich problém nevyřešilo, neboť E. má mnoho možností. Českou republiku navštívili v létě 2018 zhruba na 3 měsíce, následně se do vlasti vrátili. K situaci ve vlasti žalobkyně a) uvedla, že město K. je pod kontrolou ukrajinské vlády, fungují tam školy, úřady i nemocnice, je tam složitá situace kvůli válce.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcům mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný uvedl, že žalobcům nebyla udělena ochrana formou azylu, neboť byli vystaveni jednání soukromých osob nikoliv z azylově relevantních důvodů. Navíc se neobrátili na státní orgány o pomoc. Žalobcům nebyla udělena ani doplňková ochrana, jelikož nevyužili ochrany státu svého původu, na policii se neobrátili.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Žalobci v žalobě zpochybňovali neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, žádné azylově relevantní důvody pronásledování či obav z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebyly ani tvrzeny, ani v žalobě namítány.
12. Dle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se „udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za „vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
16. Podle § 3 správního řádu „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
17. Podle § 68 odst. 3 správního řádu „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínky v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“
18. Soud se v první řadě zabýval námitkou, dle níž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Žalovaný vycházel ze zpráv o zemi původu žalobce, konkrétně z Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a z Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, lidských práv a vnitřně přesídlených osob. Zároveň žalovaný vycházel z pohovoru provedeného s žalobkyní a), zároveň vysvětlil, proč

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neprovedl výslech nezletilého žalobce b). O tomto postupu byla žalobkyně a) informována již při provedení výslechu dne 14. 11. 2018, nic proti tomu nenamítala. Žalovaný svůj závěr o neudělení mezinárodní ochrany založil na zmíněných podkladech a řádně jej odůvodnil. Žalobci kromě toho v podané žalobě neuváděli, jaké skutečnosti žalovaný nezjistil a z tohoto důvodu nehodnotil. Z podané žaloby naopak vyplývá, že žalobci spíše nesouhlasí s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu věci. Tvzení, že podmínky na Doněcku nejsou vhodné pro život žalobkyně a) uvedla až v žalobě, tyto skutečnosti neuvedla ani v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 11. 2018, ani při pohovoru dne 14. 11. 2018, až k dotazu žalovaného na bezpečnostní situaci v K. uvedla toliko obecně, že je tam složitá situace kvůli válce, dále ale uvedla, že město K. je pod kontrolou ukrajinské vlády, fungují tam školy, úřady i nemocnice. Dále při jednání soudu shrnula, že tyto okolnosti nebyly důvodem, proč žádali o mezinárodní ochranu. Přesto se žalovaný zabýval i tímto aspektem (viz strana 10 napadeného rozhodnutí).

19. Tvzení, že pan E. je velmi mocný, má vazby na bezpečnostní struktury a je pravou rukou prezidenta, byla uplatněna až v řízení před soudem, nelze tak namítat, že by odůvodnění žalovaného bylo v tomto směru nedostatečné. Navíc námitka, že se žalovaný měl podrobněji postavením pana E. zabývat je opožděná, jelikož byla uplatněna až při soudním jednání. Žalobní námitka stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není důvodná.
20. Jako důvodnou neshledal soud ani námitku stran nedostatečného posouzení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory, a je koncipován jako dobrodiní státu, a nikoli jako právo na přiznání azylu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 32). Udělení humanitárního azylu je vázáno na správní uvážení, nejedná se o subjektivní právo žadatele, a proto na něj není právní nárok. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je určeno volnou úvahou správního orgánu. Úvaha správního orgánu sice podléhá soudnímu přezkumu, soud ale přezkoumává pouze to, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem a zda vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil. Jsou-li tyto předpoklady splněny, nelze správnímu orgánu vytýkat, že svého práva udělit humanitární azyl neužil. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43, rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, nebo rozsudek ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 161/2005-83).
21. Správní orgán se přitom tvrzeními žalobců dostatečně zabýval, přihlédl k jejich věku, ke skutečnosti, že jsou oba zdraví a finančně zajištěni, mají oporu v otci žalobce b) i v rodině. Před odjezdem bydleli v novém bytovém domě, již dříve si na delší dobu pronajali v Praze byt. Z výpovědi žalobkyně a) nevyplývaly žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele. Žalovaný tak vzal v potaz všechny zjištěné skutečnosti a své závěry náležitě zdůvodnil. Jeho postup nevykazuje žádné znaky libovůle.
22. Dále se soud zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany. Pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu (tj. pro hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany) je nutno vycházet z testu „reálného nebezpečí“. Rozborem těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pojmu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82. Reálným nebezpečím nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“, který je nutno aplikovat při zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

23. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany soud konstatuje, že žalobkyně a) opakovaně deklaruje velké obavy o život svůj i syna, nicméně neuvedla žádné konkrétní informace, z nichž by bylo možné dovodit, že obavy jsou důvodné. Opakovaně odkazovala na tvrzení svého manžela. K tomu soud doplnil dokazování o rozhodnutí vydaná v jeho věci, konkrétně rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019 č. j. OAM-960/ZA-ZA11-VL11-2018, kterým bylo rozhodnuto, že panu V. H. se mezinárodní ochrana neuděluje. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu č. j. 1 Az 62/2019-74 ze dne 21. 7. 2020. Zdejší soud při hodnocení azylového příběhu manžela žalobkyně a) a činnosti pana E. shledal, že se jednalo o čistě kriminální praktiky soukromé osoby. V takovém případě bylo nutné obrátit se na státní orgány své země s žádostí o pomoc. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 269/2020-39 odmítnuta pro nepřijatelnost.
24. Obdobně to platí též pro žalobce v projednávaném případě. Žalobkyně a) nevěděla, zda se manžel proti činnosti pana E. nějak bránil, žalobkyně a) sama se na policii nikdy neobrátila, měla za to, že se policii nedá věřit, nijak však neuvedla, z čeho tak usuzuje. Pokud uváděla příběh, kdy manžel měl v roce 2005 nehodu a byl označen za viníka nehody a měl zaplatit škodu, z toho rozhodně bez dalšího nelze usuzovat na nefunkčnost a zkorumpovanost policie, natož pak snad dalších orgánů, když žalobci se neobrátili ani na ombudsmana, soud či prokuraturu.
25. K tomu lze odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž ukrajinský právní řád zajišťuje ochranu občanů před kriminálním jednáním jednotlivců (srov. usnesení ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015 - 52, dle něhož na Ukrajině dochází k pronásledování osob ve formě vydírání nebo výhrůžek, nejedná se však o situaci, která by nebyla s pomocí státních orgánů řešitelná; viz též usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Azs 210/2015 - 25, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 - 35, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 238/2016 - 33, a ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, či rozsudek ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 - 27). Pokud měli žalobci obavy z jednání soukromé osoby, měli a mohli se obrátit na státní orgány o pomoc. Co se týče tvrzení, že má pan E. imunitu, tato skutečnost není důvod pro nevyhledání pomoci v zemi původu. Je na ukrajinských státních orgánech, aby vyhodnotily, jakou formu pomoci žalobcům poskytnou. Institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným a může nastoupit až v případě, kdy stát původu žadatele nechce nebo není schopen ochránit sám. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, nebo usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 - 23).
26. Soud nedoplňoval dokazování o anonymní sms výhrůžky, které byly zaslány 24. 11. 2019 na mobilní telefon manžela žalobkyně a) a o příspěvky z Twitteru z let 2014 až únor 2019 k osobě pana E. Tyto důkazy nemohou změnit závěr soudu, že se žalobci měli obrátit na státní orgány v zemi původu, s žádostí o ochranu a pomoc. Veškeré příspěvky na Twitteru jsou pak z doby před vydáním napadeného rozhodnutí, měly být tedy předloženy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalovanému ve správním řízení. Ohledně těchto tvrzení a důkazů soud pro úplnost uvádí, že tyto skutečnosti manžel žalobkyně a) uplatnil ve svém řízení, přitom soud jeho žalobu proti neudělení mezinárodní ochrany zamítl.

27. Dále žalobkyně a) při závěrečné řeči při jednání soudu uvedla, že tři osoby, které byly spřízněny s manželem, byly zřejmě zabity. Pokud se soud k tomuto vyptával na podrobnosti, žalobkyně a) opět uváděla, že tyto informace by měl manžel. Sama nevěděla ani přibližně, kdy k těmto událostem mělo dojít, ani další podrobnosti. Ani z těchto okolností nelze dovodit důvodnost obav z hrozícího skutečného nebezpečí vážné újmy žalobcům. Soud se na základě takto neurčitých informací nemohl zabývat ani tím, zda žalobci tyto okolnosti měli a mohli tvrdit v řízení před žalovaným. Zároveň i v souvislosti s těmito informacemi je nutné zdůraznit nutnost primárního využití prostředků vnitrostátní ochrany.
28. Žalobci dále namítali, že jim hrozí vážná újma na zdraví z důvodu přetrvávajících nepokojů ve vojensky nejvíc postižené oblasti Donbasu, jelikož pochází z města K. Soud zdůrazňuje, že tyto obavy žalobci nijak neprojeví v řízení před žalovaným, neuvedli žádné konkrétní potíže, kterým měli čelit ve vlasti, ani v podané žalobě (vyjma skutečnosti, že v roce 2014 byli nuceni z důvodu války přebývat ve sklepě). Žalobkyně naopak při pohovoru uvedla, že město K. je pod kontrolou ukrajinské vlády, fungují tam školy, úřady i nemocnice, dále uvedla obecně, že je tam složitá situace kvůli válce. Při jednání soudu žalobkyně a) výslovně uvedla, že situace v K. nebyla důvodem jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Podle Informace OAMP z 25. 4. 2019 se bezpečnostní situace na Ukrajině uklidnila. K bezpečnostním incidentům dochází pouze na části Doněcké a Luhanské oblasti, kde byly vytvořeny samozvané lidové republiky kontrolované proruskými separatisty. Tyto incidenty se ale omezovaly pouze na tzv. linii dotyku, tj. na hranice mezi Doněckou a Luhanskou oblastí a územím kontrolovaným ukrajinskou armádou. Co se týče situace vnitřně vysídlených osob, ze zprávy vyplývá, že jejich počet poklesl, jelikož většina se navrátila do svých domovů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci případně mohou využít vnitřního přesídlení, neboť v ostatních částech Ukrajiny je bezpečnostní situace stabilní.
29. Soud závěrům žalovaného přisvědčuje. Možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny přitom obecně uznávají i správní soudy. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jde např. o usnesení ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Azs 222/2016 - 48, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 9 Azs 75/2017 - 41, ze dne 10. 7. 2018, č. j. 6 Azs 50/2018 - 31, či ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 Azs 188/2018 - 29.
30. Soudu je známa judikatura, podle které při posuzování možnosti vnitřního přesídlení je nezbytné hodnotit především faktickou i právní realitu, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně musí být zohledněny osobní poměry žadatele o mezinárodní ochranu, celkové poměry panující v zemi jeho původu, dostupnost a účinnost vnitřní ochrany a postavení a bezpečnost žadatele jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení; důkazní břemeno ohledně toho, zda je v konkrétním případě vnitřní přesídlení možné, tíží správní orgán (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93). Vzhledem k tomu, že žalobci až v žalobě tvrdili potíže v oblasti města K., a to ještě velice vágně, resp. bez konkrétního vztahu k žalobcům (nejsou tam podmínky vhodné pro život, narušena infrastruktura a přetrvávají aktivní boje), nelze žalovanému vytýkat, že se variantou vnitřního přesídlení nezabýval detailněji. Zároveň z pohovoru ani ze žaloby nevyplynuly žádné skutečnosti, pro které by pro

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce vnitřní přesídlení mělo být nereálné či nadměrně obtížné (mj. též byli schopni bez problémů se přesídlit do České republiky a žít zde běžným životem). Konečně při jednání žalobkyně a) popřela, že by žádali o mezinárodní ochranu z důvodu situace v K., jediným důvodem byly obavy z pana E.

31. Nad rámec uvedeného lze poukázat na to, že město K. leží až za linií dotyku a je pod kontrolou ukrajinských státních orgánů. Soud proto stejně jako žalovaný neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
32. Soud podotýká, že závěry žalovaného ohledně snahy žalobců o legalizaci pobytu na území České republiky nejsou jediným ani hlavním důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany. Přestože snaha o legalizaci pobytu není bez dalšího důvodem pro označení žádosti jako účelové, lze souhlasit s žalovaným, že pozdější podání žádosti (žádost byla podána až v případě druhé návštěvy České republiky) nasvědčuje, že žalobci své problémy nepocitovali tak palčivě.
33. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu jako důvodnou. Žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci a svůj závěr o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dostatečně odůvodnil. V jeho postupu neshledal soud žádné pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu jako důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobci neměli ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.